2024-75-RE

Causa 2024-75-RE

(Junquera Garcia c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 500-2024. Recurs d'empara

Sentència del 17 de febrer del 2025

BOPA núm. 24, del 26 de febrer del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de novembre del 2024, per la representació processal del Sr. Tomàs Junquera Garcia, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 29 d'octubre del 2024, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li la decisió impugnada, que acordi la retroacció de les actuacions al moment del pronunciament de la sentència davant el Ple, per tal que aquest en dicti una de nova respectant els drets fonamentals del recurrent i que no s'efectuï una especial condemna en costes;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 de desembre del 2024 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de gener del 2025, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de gener del 2025, pel Govern;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 15 de gener del 2024, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència (causa 2023-76-RE) mitjançant la qual estimava el recurs d'empara presentat pel Sr. Tomàs Junquera Garcia, declarava que s'havia vulnerat el seu dret a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, li reconeixia el dret a ser indemnitzat per la vulneració soferta, de conformitat amb l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, indemnització a determinar per la jurisdicció ordinària.

El Tribunal Constitucional indicava en el fonament jurídic 3.6 d'aquesta sentència: "*Com va succeir en el cas de la nostra sentència del 20 de setembre del 2023 (causa 2023-39-RE) també concorre un paràmetre a tenir especialment en compte. Els comptes corrents embargats del recurrent des del 2009 presenten un import de 378.587,85 €, el qual es manté subjecte a la trava durant aquests més de 14 anys, sense que se n'obtingui per part del recurrent cap rendiment econòmic.*

Per tant, la durada no raonable i molt excessiva del procés penal afecta als drets fonamentals a la jurisdicció i al procés degut de la part que demana l'empara, i alhora produeix evidents perjudicis econòmics; qüestió que haurà de ser tinguda en compte per la jurisdicció ordinària en el moment de fixar la indemnització".

1.2. El 4 d'abril del 2024, la representació processal del Sr. Tomàs Junquera Garcia va formular una demanda en reclamació de responsabilitat patrimonial de l'Estat davant el Ple del Tribunal Superior de Justícia a causa del funcionament anormal de l'Administració de Justícia, en virtut de l'article 10 de la Llei qualificada de la Justícia, en què demanava que es condemnés l'Estat al pagament de 28.000,00 €, juntament amb els interessos legals a comptar de la fermesa de la sentència, en concepte de dany moral; 21.723,78 € en concepte de *lucrum cessans* fins al 31 de desembre del 2023; l'interès legal del diner sobre l'import de 400.625,69 € des de l'1 de desembre del 2023 fins a la seva liquidació total; i, 1.316,70 € en concepte de rescabalament del preu de la pericial aportada, juntament amb els interessos legals a comptar de la fermesa de la sentència.

1.3. El 29 d'octubre del 2024, el Ple del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que estimava parcialment aquesta demanda, declarava el dret del Sr. Tomàs Junquera Garcia a rebre 16.500,00 € per danys morals, i desestimava la resta de pretensions.

1.4. El 19 de novembre del 2024, la representació processal del Sr. Tomàs Junquera Garcia va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 29 d'octubre del 2024, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent en empara considera que la sentència dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, així com el dret a un procés equitable, establert a l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, en el seu vessant del dret a obtenir una sentència degudament fonamentada en Dret, pel fet de contenir arguments absurds o contraris a la lògica i a la raó.

- Al·lega que la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 15 de gener del 2024 va establir el seu dret a ser indemnitzat pel perjudici econòmic sofert, i, per tant, ell va aportar una pericial per acreditar el lucre cessant.

- No obstant això, el Ple ha refusat la indemnització pel perjudici derivat del fet de tenir els comptes bancaris embargats, ja que, segons el parer d'aquell Tribunal, el perjudici es conceptua com a un dany eventual o hipotètic. El Ple torna a valorar una qüestió ja resolta pel Tribunal Constitucional i el contradiu manifestament. El Ple podia determinar la quantia, però no podia eliminar o negar la indemnització, sota pena de vulnerar el principi de seguretat jurídica i de dictar una resolució absurda o il·lògica.

- El recurrent assenyala que el cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació -causa 2022-18, 20 i 21-RE- és d'aplicació. La sentència del Ple no conté un raonament lògic i fonamentat en Dret quan considera que la indemnització no és procedent per tractar-se d'una mera expectativa quan el Tribunal Constitucional ha reconegut el dret a ser indemnitzat per la pèrdua d'oportunitat o lucre cessant. Es va annexar una pericial que quantifica el lucre cessant amb un perfil molt conservador en 21.723,78 €, i considera que la pèrdua produïda ha estat certa, avaluable econòmicament i efectiva, tal com requereix l'article 10.2 de la Llei qualificada de la Justícia.

- A més, entén que l'argumentació del Ple vulnera l'article 10 de la Constitució i s'aparta de la interpretació efectuada pel Tribunal Superior de Justícia sobre el lucre cessant.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li la decisió impugnada, que acordi la retroacció de les actuacions al moment del pronunciament de la sentència davant el Ple, per tal que aquest en dicti una de nova respectant els seus drets fonamentals i que no s'efectuï una especial condemna en costes.

2.2. Argumentació del Ple del Tribunal Superior de Justícia

- El Ple del Tribunal Superior de Justícia cita la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 15 de gener del 2024 que va reconèixer la vulneració del dret a un judici de durada raonable -article 10 de la Constitució-, així com la producció dels perjudicis econòmics que havien de ser tinguts en compte per la jurisdicció ordinària en el moment de determinar l'abast de la indemnització.

- Quant a la reclamació en concepte de dany moral per la durada global del procés penal superior als 14 anys, el Ple el fixa en un import de 16.500,00 €, deduint tres mesos pel període de Covid, pel patiment emocional o dolor psíquic per la incertesa sobre la seva situació personal i patrimonial (FD 3).

- En relació amb el lucre cessant (FD 4), per fixar la indemnització d'aquest perjudici econòmic, segons l'article 10.2 de la Llei qualificada de la Justícia, el dany ha de ser cert, efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat respecte a una persona o persones. Els danys eventuals o hipotètics no són indemnitzables. Afegeix que no existeix seguretat que amb el desenvolupament normal de la instrucció no haguessin continuat embargats o no s'haguessin comissat. I que la manca de rendiment dels fons no seria exclusivament imputable al fet d'estar embargats, sinó que el recurrent podia haver sol·licitat al batlle la gestió i/o inversió dels actius embargats.

- Per aquests motius, estima parcialment la demanda en responsabilitat patrimonial de l'Estat i acorda al recurrent una indemnització de 16.500,00 € per danys morals, desestimant els altres perjudicis econòmics.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- De manera prèvia el Ministeri Fiscal recorda que, d'acord amb l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional i amb l'article 10.3 de la Llei qualificada de la Justícia, així com amb la jurisprudència mateixa del Tribunal Constitucional, de manera substancial les indemnitzacions s'han d'exigir davant el Ple del Tribunal Superior de Justícia.

- El Ministeri Fiscal després de reprendre fil per randa l'argumentació del Ple que fonamenta la

desestimació d'una indemnització al recurrent pel fet d'haver tingut els comptes embargats durant 14 anys, considera que el Ple efectua una motivació extensa i acurada respecte de la petició del recurrent i, per tant, no es pot apreciar la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Pel que fa a la petició de la quantitat de 21.723,78 € en concepte de *lucrum cessans* derivat de les dilacions indegudes en l'embargament dels comptes bancaris del recurrent, recorda que allò que la Constitució protegeix és un judici de durada raonable i no els perjudicis econòmics que se'n puguin derivar.

- De fet, l'objecte del recurs d'empara 2023-76-RE era la valoració de l'existència de períodes durant la tramitació de la causa *a quo* en què existien dilacions indegudes i no si l'embargament durant aquest període havia causat un perjudici econòmic a l'encausat, ja que independentment de l'agilitat en la tramitació de la causa, l'embargament dels comptes bancaris és una mesura cautelar que ha de suportar el recurrent per trobar-se processat per uns presumptes delictes majors de blanqueig de diners o valors mitjançant grup organitzat i d'associació il·lícita.

- Així mateix, destaca que l'embargament es va realitzar per ser producte del delicte, i allò que no pot pretendre el recurrent és obtenir un benefici o lucrar-se d'uns béns que estan embargats de manera cautelar per provenir presumptament d'uns fets que són constitutius de delicte, motiu pel qual la reclamació d'aquesta quantitat és en qualsevol cas prematura, sense perjudici d'allò que pugui resultar de la finalització del procés.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara pel que fa a la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

2.4. Argumentació del Govern

- Segons el parer del recurrent, el Ple s'ha extralimitat en les seves competències i ha contradit la postura fixada pel Tribunal Constitucional, no obstant això, reconeix que el seu dany econòmic per no haver pogut obtenir un rendiment a causa d'haver tingut els comptes embargats és hipotètic; tanmateix, entre d'altres, considera que s'han d'aplicar criteris objectius que acreditin que s'ha patit una pèrdua real.

- El Govern no comparteix l'argumentació de la part recurrent.

- En primer lloc, recorda que, d'acord amb l'article 91 de la Llei del Tribunal Constitucional, el Tribunal considera fets provats aquells que figurin amb aital caràcter a la causa impugnada.

- I, d'acord amb l'article 6.2 del Codi de procediment civil el "*Tribunal ha de decidir en el procés de conformitat amb les pretensions exercides, els fets al·legats i les proves practicades*".

- Per tant, el Govern addueix que corresponia al recurrent acreditar un dany cert i efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat, però el Ple va considerar que aquest dany era un dany eventual o hipotètic.

- Així mateix, destaca que el recurrent es fonamenta en un informe pericial que calcula un rendiment del 3% anyal sobre 14 anys; no obstant això, aquest mateix informe es refereix a una reconstitució dels "*guanys hipotètics*" que els comptes del recurrent "*haurien pogut generar*".

- Afegeix que aquest informe es fonamenta en hipòtesis emeses a posteriori sobre el comportament que hauria tingut l'inversor i sobre meres expectatives de guany que no permeten acreditar el dany al·legat, no complint-se, doncs, els criteris exigits per l'article 10.2 de la Llei qualificada de la Justícia.

- En definitiva, no es pot pretendre que la resposta del Ple no estigui motivada, ni sigui raonable, ni estigui fonamentada en Dret; el Govern al·lega que el recurrent cerca una nova revisió dels criteris de legalitat ordinària sobre la base dels quals ha estat avaluada la quantitat a indemnitzar -valoració de la prova i fets provats.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament aquest recurs d'empara.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. El recurs d'empara es fonamenta en una infracció del deure de motivació que incumbeix als tribunals i que constitueix un vessant del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució i una obligació que també estableix expressament l'article 86 d'aquesta mateixa norma.

El recurrent entén que la sentència del Ple del 29 d'octubre del 2024 infringeix el cànon de constitucionalitat de la motivació, ja que considera que atès que el Tribunal Constitucional ha establert en la seva sentència del 15 de gener del 2024, que existeix el dret a ser indemnitzat pel perjudici econòmic sofert, el refús de la indemnització per tractar-se d'un dany hipotètic, que no és cert i que constitueix una mera expectativa, esdevé un raonament il·lògic, contrari a la raó i arbitrari.

3.3. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat reiterades vegades per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat diverses ocasions sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, *GC* núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42-43, i la sentència recaiguda en la causa Higgins c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42-43).

3.4. El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

La sentència del Ple del Tribunal Superior de Justícia diferencia entre el dany moral, el qual considera indemnitzable pel retard produït en la resolució sobre l'aixecament de la trava existent sobre els fons numeraris, i, el dany patrimonial i, en concret, el lucre cessant, que refusa, perquè considera que el dany patrimonial no està acreditat, ja que el dany és hipotètic i no és cert.

L'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional determina que "*L'estimació total del recurs suposa l'anul·lació de la resolució objecte de recurs i de tots els efectes d'aquesta resolució, la declaració segons la qual s'ha lesionat un dret constitucional i la reposició del recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries a aquest efecte. Si la lesió del dret fos materialment irreparable, el Tribunal determina el tipus de responsabilitat en què ha incorregut el subjecte que va violar el dret, perquè es pugui exigir davant la jurisdicció ordinària*".

En el sentit exposat, la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 15 de gener del 2024 va fixar l'existència de perjudicis econòmics que havien de ser indemnitzats per reparar la lesió produïda al dret constitucional a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir un judici de durada raonable -article 10 de la Constitució:

"*Per tant, la durada no raonable i molt excessiva del procés penal afecta als drets fonamentals a la jurisdicció i al procés degut de la part que demana l'empara, i alhora produeix evidents perjudicis econòmics; qüestió que haurà de ser tinguda en compte per la jurisdicció ordinària en el moment de fixar la indemnització*".

És a dir, de les diferents classes de danys que es poden produir quan es lesiona un dret subjectiu: dany moral o extrapatrimonial i/o dany patrimonial i, dins d'aquest darrer, dany emergent o lucre

cessant, el Tribunal Constitucional estableix que la durada del procés ha generat evidents perjudicis econòmics en el patrimoni del titular del dret fonamental i, en concret, en els comptes embargats per la Batllia.

Aquest Tribunal Constitucional es referia a un dels tipus de danys que poden ser reparats al titular del dret fonamental; és a dir, al dany patrimonial generat i, en particular, no al dany emergent, sinó al lucre cessant, atès que la pèrdua ocasionada era una pèrdua real i certa i no merament hipotètica.

No obstant això, la determinació de la indemnització correspon al Ple del Tribunal Superior de Justícia, de manera que ha d'establir la indemnització de conformitat amb l'acreditació del dany en els supòsits de funcionament anormal de l'Administració de Justícia. En aquest cas, corresponia a la jurisdicció ordinària la fixació de la indemnització una vegada constatat pel Tribunal Constitucional el dany derivat de la lesió del dret a un judici de durada raonable.

3.5. Aquest Tribunal Constitucional va declarar la lesió del dret fonamental i el dret a ser indemnitzat, alhora que va constatar l'existència de perjudicis econòmics per la durada i pel manteniment de l'embargament dels comptes corrents. Aquesta lesió constitueix un dany cert, efectiu i avaluable econòmicament -article 10.2 de la Llei qualificada de la Justícia- de manera que corresponia al Ple del Tribunal Superior de Justícia quantificar l'entitat del dany i si la reparació només d'un dany patrimonial era procedent -com establia aquest Tribunal- o també es podia incloure un dany moral o extrapatrimonial -qüestions que corresponia determinar al Ple en funció de les pretensions exercitades.

Allò que infringeix el cànon de constitucionalitat en matèria de motivació és assenyalar per part del Ple que el dany no és cert, sinó merament hipotètic quan aquest Tribunal Constitucional havia constatat la lesió del dret a la jurisdicció i l'existència del dany i, en concret, respecte del dany patrimonial en el seu vessant del lucre cessant. I en el mateix sentit es pronuncien el Govern i el Ministeri Fiscal, respectivament, en les seves al·legacions quan consideren que l'admissió i la valoració de les proves corresponen a la jurisdicció ordinària i que el Tribunal Constitucional es troba vinculat pels fets provats i que la competència per fixar la indemnització és del Ple del Tribunal Superior de Justícia.

En el sistema jurídic andorrà existeixen competències concurrents quant a la determinació de la indemnització entre el Ple del Tribunal Superior de Justícia i el Tribunal Constitucional. No hi ha dubte que el reconeixement i la valoració del dany produït per l'error judicial o l'anormal funcionament de l'Administració de Justícia correspon al Ple, conforme a l'article 10 de la Llei qualificada de la Justícia. En aquest àmbit, les asseveracions del Govern resulten adequades i correctes; és a dir, és la jurisdicció ordinària aquella que determinarà si existeix responsabilitat i si aquesta ha causat un dany, així com la seva valoració.

Però existeixen supòsits, on l'anormal funcionament de la justícia es pot derivar de la vulneració del dret a un judici de durada raonable com a expressió del dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució. En aquest supòsit si es constata la vulneració d'aquest dret fonamental, aquest Tribunal, conforme a l'article 92.2 de la seva llei rectora- la Llei qualificada del Tribunal Constitucional- i de la Constitució -article 97.2- declara la lesió i ordena si la lesió és materialment irreparable i el tipus de reparació. Aleshores, en aquests supòsits no correspon a la jurisdicció ordinària, l'acreditació del dany, atès que aquesta ja ha estat declarada pel Tribunal Constitucional, sinó que li pertoca a aquella la concreció del quàntum indemnitzatori segons la responsabilitat establerta pel Tribunal Constitucional.

Si aquest Tribunal ha considerat que existeix un perjudici econòmic, que s'ha causat per la durada no raonable del procés penal i que ha donat lloc a una pèrdua econòmica pel bloqueig dels comptes corrents, la jurisdicció ordinària ha de fixar la quantia d'aquest lucre cessant. No fer-ho així, significa desconèixer el mandat contingut a la Llei qualificada del Tribunal Constitucional -article 2.1, segons el qual "*La jurisdicció del Tribunal Constitucional s'estén a tot el territori de l'Estat andorrà, és superior en el seu ordre i, en l'exercici de les seves competències determinades per la Constitució i aquesta Llei, les seves decisions vinculen als poders públics i als particulars i les seves sentències tenen el valor de cosa jutjada*".

3.6. En darrer terme, el Ministeri Fiscal i la sentència del Ple consideren que el dany no pot ser indemnitzable per quant els diners embargats en els comptes corrents són l'eventual o el presumpte objecte de delicte i el recurrent no es pot lucrar d'aquests. I així mateix es pronuncia el Ple en la sentència objecte d'empara, quan en el fonament de dret quart afirma que amb el desenvolupament normal de la instrucció els fons no haguessin continuat embargats en el decurs de la instrucció o decomissats.

S'ha de ressenyar que la indemnització per la reparació del dret fonamental es determina, precisament, per la lesió d'aquest. És obvi que si la instrucció s'hagués desenvolupat en un període raonable, res s'hauria de reparar per no haver-se lesionat el dret fonamental, i el mateix, si un cop acabada la instrucció, en la fase de judici oral es dictés sentència condemnatòria i es comissessin els fons com a objecte del delicte o delictes investigats.

Però aquest no és el cas. La indemnització no és conseqüència de l'eventual origen dels fons o dels presumptes delictes, sinó de la lesió del dret a un judici de durada raonable, que sense cap justificació objectiva ni material respecte a la durada ha mantingut bloquejats uns fons numeraris i, com que aquesta lesió ja no resulta reparable materialment, es fixa una mesura reparatòria, consistent en la indemnització del dany ocasionat que exigeix la quantificació pel Ple del perjudici econòmic produït.

3.7. D'això que s'ha exposat cal concloure que la motivació emprada pel Ple s'ha d'entendre com a no ajustada a la raó, ni a la lògica, i, per consegüent, la resolució judicial ha de ser anul·lada, de manera que es remetin les actuacions de nou al Ple del Tribunal Superior de Justícia, per tal que sobre la base de l'existència acreditada per aquest Tribunal Constitucional del dany patrimonial, es procedeixi a la seva determinació de conformitat amb les previsions legals.

Els criteris que es puguin utilitzar per la jurisdicció ordinària per concretar aquest dany, sigui de la modalitat que sigui, qualificada de manera aïllada o conjunta, són competència d'aquesta i no podran ser revisats per aquest Tribunal Constitucional excepte en aquells casos en què l'argumentació o la motivació emprada sigui contrària a la lògica, a la raó, arbitrària o contingui errades patents o manifestes, com així ho hem establert reiteradament amb l'establiment del cànon constitucional relatiu al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, com a una de les manifestacions del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

3.8. Totes les consideracions efectuades en els fonaments jurídics precedents justifiquen l'acolliment del recurs d'empara.

3.9. L'estimació d'aquest recurs d'empara justifica que no s'escaigui efectuar una imposició de les costes processals (article 92.4 a contrari de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Tomàs Junquera Garcia contra la sentència del 29 d'octubre del 2024, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

3. Anul·lar la sentència del 29 d'octubre del 2024, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, i, retrotraure les actuacions al moment anterior al seu pronunciament, per tal que se'n dicti una altra tot tenint en compte les consideracions contingudes en aquesta decisió constitucional.

4. No efectuar imposició de les costes d'aquest recurs d'empara.

5. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, al Govern, al Ple del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 17 de febrer del 2025.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat